

corresponderet med Indenrigsministeriet derom; Sagen var afgjort ved kongelig Resolution, inden den Bevægelse, som senere har veist sig i Wien, var kommen tilstede. Iøvrigt forekommer det mig ogsaa, at det vilde være mindre heldigt, om man vilde indskrænke den af Beboerne valgte kommunale Autoritets Myndighed i en saadan Grad, at Afgjørelsen af et Spørgsmaal, som det foreliggende, skulde gjøres afhængig af hver Enkeltts Stemmegivning; jeg troer i alt Fald ikke, at det er den Maade, hvorpaa man maa ønske, at de kommunale Myndigheders Autoritet begrænses. Maatte jeg endnu oplyse, at det naturligtvis ved denne Leilighed, som ved alle lignende Tilfælde, er blevet gjort til Betingelse, at det Bederlag, som gives for Høitidsofferet, ikke maa paalignes Andre end dem, som høre til Folketirken, og det er altsaa heller ikke her blevet paalagt som en Skat, der kunde raamme Saadanne, som ikke vare Medlemmer af Folketirken.

Svls. Jørgensen: Jeg er nærmest tilbøjelig til at betragte nærværende Forespørgsel som et reent Skatte-spørgsmaal, som et Spørgsmaal til Ministeren, om han ikke finder det rigtigt ved Lov at bestemme det Offer og Accidentfer, som ydes omkring i Landet, og som, saavidt jeg skjønner, i det Hele udgjør circa 600,000 Rd. aarlig, som en faststaaende Skat. Naar Spørgsmaalet imidlertid stilles saaledes — og jeg troer, at det er praktisk rigtigt at stille det paa den Maade — saa svarer jeg for mit Vedkommende de ærede Forespørgere omtrent som saa: Det gaaer jeg ikke ind paa, medmindre den nævnte Sum nedsettes ikke ubetydeligt, f. Ex. med $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{4}$ eller saa omtrent. — Uagtet nemlig den nævnte Sum nu kommer ind, og fortrinsviis i gode Aar maastee endog saa er noget højere, saa anseer jeg dog ikke Ydelsen deraf, saaledes som den nu foregaaer, for at være nær saa trykkende for Befolkningen i Almindelighed som en fastslaaet Skat, der, saafremt en almindelig Omordning af Geistlighedens Lønning blev vedtagen, vilde blive en Forhøjelse af den Indkomstskat, der aarlig vil blive paalagt Befolkningen i en Række af Aar. Naar Spørgsmaalet stiller sig saaledes, at der for hvert Hundreatusend Rigsd-

balder, som paa en eller anden Maade bliver paalagt udover de almindelige Statsudgifter, bliver en lignende Forhøjelse i den Indkomstskat, som for Fremtiden skal svares, saa er der nogen mere Anledning til at være forsigtig, end der vilde være under almindelige Forhold. Hvis de ærede Forespørgere derimod havde tænkt sig at gaae en anden Vej, hvis de f. Ex. havde spøiet til Forespørgslen: „saaledes at Plac. af 9de Juli 1847 hæves“, det vil sige, den Placat, hvorved det bestemmes, at Høitidsofferet kan fastsettes af Amtsrådet eller Communalbestyrelserne, hvor der er Tvist mellem den Offerberettigede og de Offerpligtige, saa slutte jeg for Vedkommende meget gjerne have fulgt dem. Jeg mener dog ikke derved, at den skulde hæves for de nærværende Præsters og Skolelæreres Vedkommende, men kun efterhaanden for de nye, der traadte ind. Jeg troer ikke, at der i Virkeligheden vilde ske nogen Forurettelse derved; Offeret er i sin Oprindelse noget Frivilligt, eller burde i alt Fald være det; det er slaaet fast i danske Lov, at det skal opkræves, men det er ikke bestemt deri, hvor Meget Enhver skal give, saa at altsaa Offeret indtil 1847 hovedsagelig var en frivillig Gave. Det er først efter den Tid, at det har faaet Betydning som en tvungen Sag, og tilnærmelsesviis som en Skattebyrde, men det har dog ikke den Betydning, som det vilde faae, naar det blev slaaet fast ved Lov. — Det er er blevet antydet af den ærede Forespørger, at det var et almindeligt Ønske, at Afløsning af Offer og Accidentfer fandt Sted, og at dette Ønske var udgaaet fra Skolelærerforeningerne og tiltraadt af Røgfolk. Jeg har al Respect for disse Skolelærerforeninger, og ikke mindst siden 1856, thi der foregik paa den Tid en almindelig Bevægelse mellem Skolelærerne, og Frugten af denne Bevægelse var Skoleloven af 8de Marts 1856, som betydeligt forbedrede Skolelærernes Vilkaar. Jeg misunder ikke Skolelærerne, hvad de derved have opnaaet, men jeg har dog, forsaavidt Billebet fra den Tid staaer for mig, faaet den Fornemmelse, at, naar en lignende Sag kommer frem, er der al Anledning til at veie den med nogen Omhu. — Der er udtalt en almindelig Forbømsdom over det Forærgelige i, at